

צז:

עין משפט
נר מצוה

א [מִי] פִּטְיוֹ מֵהֶלֶבֶת
מֵאֲחֵלוֹת אֲסוּרוֹת הֵלֵ כֵּן:
ב מִי פִּטְיוֹ מֵהֵלֵ
מֵאֲחֵלוֹת אֲסוּרוֹת הֵלֵ
ג סָמָה לֹאֲחִין קָלָה טוֹשׁ״ע
יִוִּד קִי זֶה סֵעִי אֵל:
ד [מִי] פִּטְיוֹ מֵהֶלֶבֶת
מֵאֲחֵלוֹת אֲסוּרוֹת הֵלֶכֶה [ו]
הֵלֵכֵל סָמָה לֹאֲחִין קָלָה
טוֹשׁ״ע יִוִּד קִי זֶה סֵעִי אֵל
וּסִי זֶב סֵעִי אֵל:

הלכה יח ועיין
בהשגות ובכ"מ סמג לאוין

קמא טוש"ע יו"ד סי' נ"א
סעיף ה וסי' קה סעיף ט:
ע ה מ"י פט"ו שם הלכה
לד ופט"ו מהלכות
תרומות הלכה ט י טוש"ע
יו"ד סי' קה סעיף א:
ע ו מ"י פט"ו מהלכות
מאכלות אסורות ה'
בד סמג לאוין קלה טוש"ע
יו"ד סי' נט סעיף ד:
ע ז מ"י שם טוש"ע שם
וסעי' א:

עג ה מי" שם הלי"ז סמג
שם טוש"ע יו"ד סי' ק
סעיף 3:

עד ט מ"י שם הלי"ח
ועיין בהשגות ובכ"מ
סמג לאוין קמא טוש"ע
יו"ד סי' 5 סעיף א וסי' 18
ס"ח:

עַד יִמִּי שֶׁסְּהִיטָה
שֶׁסְּטוֹשׁ"ע יו"ד ס'
לֹא סְעִיף וְסִי' פו ס"ה:
עו כ מִי' פִּיטָה שֶׁסְּהִיטָה
סמג שֶׁסְּטוֹשׁ"ע יו"ד
ס' א סְעִיף א:
עו ל מִי' שֶׁסְּטוֹשׁ"ע שֶׁ
וְסִי' לֹא סְעִיף ד:
עַד מ מִי' שֶׁסְּטוֹשׁ"ע
שֶׁסְּסִי' א סְעִיף א:

שיטה מקובצת

וְאֵין בְּחִירוֹתָם אִמּוּרִין
כַּמָּה בִּלְעָז קִדְרָה: [ב] וְלֹא
מִשְׁעִרִין בְּקִדְרָה צִמְמָה
וְעִיקָר הָדָבָר כְּמוֹת עֲשֵׂה
כֹּאֲ לִפְנֵינוּ מִשְׁעִרִין לִיה
וְלֹא מִשְׁעִרִין לֹא קִדְרָה
וְלֹא בִמְאֵי בִדְלַעַת קִדְרָה:
[ג] אֲלֵךְ אִיסּוּרִין שְׁבִחוּרָה
לְבַד גִּיד הַנֶּשֶׁה דִּכְבֶּשׁ
כִּלְפַּת הָאֵהָ נִשְׁמַע לִדְבוּר
זֶה: [ד] אֵין בִּמְאֵי דִנְפֶק
מִינֵיהּ אִין צִרְךְ שִׁיחָה
בְּחִירוֹת שִׁשִּׁים אֲלֵא כַּמָּה
שִׁשְׁטֵם זֶה: [ה] שְׁהֵלְךְ כֹּל
עֲשֵׂה בְּחִבּוּשִׁיל דְּאֵי לֹא
הִכִּי: [ו] עַד שְׁלֹא נִצְטַמֵּךְ
דְּמִשְׁבֹּתָה הַקִּדְרָה:

רבינו גרשום

[illegible]

אחרת כו' כלומר השתא דאמרת דבדידיה משערינן דבששים הוא עצמו בטל. נפל לתוך קדירה אחרת אל יאסור דהא בטל הוא מתחילה:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

איכא דאמרי בקדרה **עצמה**. מינה אס שיעור עוני הקדרה כחמשים וימים ונתן זה מים כשיעור עשרה וימים וזבל צותן המים כית חלב היאך יתצלל ארוה כות חלב צמים הא פשיטא שיש צמים טעם חלב ורחלה לפרש דהכא מיירי כגון דליתיה לאיסורא צעיגיה דנצלע זה בקדרה

מית חלז' הלא היתה כבר צלועה
מהיתר ואח"כ חזר ובשל היתר
דמשערין בקדרה עזמה לצטל האיסור
שנלע זה: **ב** איסורין שבתורה
משערין אותן באידי בבל וקפלוט.
מדלל נקט כשנר צלפת צלפתני
במתנין (לעיל דף יז:) גבי גיד הנסה
משמע דלין שיעורן שזה דגיד לא
היה טעמא כולי האי הוא דמשערין
כשנר צלפת אלל שאר איסורים דיהבי
טעמא טפי משערין צלל וקפלוט
ומדלמך רב נחמן גיד כשנר טעמא
כשנר צלפת הוה שיעורה בששים
ולפי זה פליג רבי יוחנן אדרבא דלעיל
דלמך כל איסורין שבתורה בששים
וכרבא קיי"ל דהוא בתרא וכן פסקין
בפי' בתרא דמסכת ע"ז (דף טז.)
גבי עכנרצא נשיכרא: **ובחל** מן
המנין. וא"ת כיון דכחל עזמו אסור
לדמארנין במקור **כ** יומא חתיכה
עזמה נעשה צללה וליבעי ששים לצד
מכחל וי"ל דהאי דאסור לאו משום
שיחא טעם חלז כחל יותר מבשאר
בשר אלל לפי שיש בו גומות והחלז
ניכוס לתוכו ויש צדומו חלז טעם
בשר ואי אפשר להפרישו מן הכחל
מאחר שנתבשל דתו לא מהיניא ליה
קריעה וא"ת ומה טעם הכחל עזמו
אסור והלא כל החלז הכנוס לתוכו
בגומות נפלט לחוץ ונתפשט ונפלט
בשום לכל החתיכות כדלמך דמשערין
בכוליה ופרין נמי אלל מעתה נפל
לקדרה אחרת לא איסור משמע
דפשיטא ליה שינא כולו כמו שאפרש
בסמוך וי"ל לפי שמתחלת בשולו קודם
שיחא חלזי לגמרי נאסר החלז
שכחל מפני טעם הנשר שבו ואז
לא היה יכול לנאסר בקריעה הילכך
אף לאחר שנגמר ביטולו שכבר י"ל
כולו מן לא לישתרי *אפשר לסומו
אסור ואפילו למ"ד אפשר לסומו
מותר הכא גורנין שמה יאכלנו קודם
שיחא כולו ואע"ג דגבי שיכרא דלמסא
(לעיל דף יז:) שריין כי שפדיה בשפודא
לבתר שנללה לגמרי ולא גורנין דלמא

אחי למיכל קודם גמר עלייתו שאני התם שדרך הדם לנאח על ידי מליחה וולליה ולכן נולדו כדי להוציא דמו גם לבסוף פירש כל הדם לגמרי ונפול לחוך אבל הכא כשיאח נמי כל החלב מ"מ נשאר הוא בקדרה חלל שמתבטל ואי שריא לבסוף אחי למיכלינייה קודם: **ובחל** עצמו אסור. עס פסדים דגרסי: אסור היכא דלא קרעיה וצטליה צהדי בשר וא"ת כי צטליה לא נמי לחודיה ליחשר משום טעם צדק החלל ^א שחלבן בצננות וימי לחודיה ליחשר קמא דרב צ"ל כל הבשר (קמן דף קט:). דאמר לא קרעו אינו עובר עליו ומותר לכך צריך להעמיד כשנתבטל עם הבשר:

אָרײַן מעטע נפֿל אַקדערע אַחרת אַז יאָסור. דעין דענוויע
משעריין א״כ נפיק בוילע אכל א״י צומע דנפיק מיניע
משעריין א״ש דלסוק דערע אחרת דלא נפיק בוילע ואלמא
הא דמשעריין צויליע משום דמספקא לן א״י נפיק בוילע ולכן נפלא
לקדערע אחרת אוסר משום דללמא לא נפיק בוילע וי״ל דזה פשוט לו

ואין ספק בדבר וידוע היה להם אם יצא כולו או מקצתו ועוד דמספ
דאלא מעתה קאי אהא דלמך וכחל מן המניין אלמלא לא חשבינן ליה חח
לקדשה אחרת לא יאסור דכל מה שסופו לנצח מן החלב יא בקדשה ראש
דכפי' לעיל: **ב"צ** ב"ח. וה"ה שפאר חסוריו וצוה' חסוריו ליה

ואמור רבנן בששים הלכך מין בשאינו מינו
 ידהיתרא בטעמא דאיסורא בקפילא יומין
 בכמינו דליכא למיקם אטעמא אי נמי מין
 בשאינו מינו דאיסורא ^(א) דליכא קפילא
 בששים הנהו אטמהתא דאימליחו בי ריש
 גלותא בגידא נשיא רבינא אסר רב אחא ^(ב) בר
 רב ^(ג) אשי שרי אתו שייליה למר בר רב
 אשי אמר להו אבא שרי א"ל רב אחא בר רב
 לרבינא מאי דעתך ^(ד) דאמר שמואל ימליח
 הרי הוא כרותה כבוש הרי הוא כמבושל
^(ה) והאמר שמואל לא שנו אלא שנתבשל בה
 אבל נצלה בה קולף ואוכל עד שמונע לגיד
 וכ"ת מאי כרותה דאמר כרותה דמבושל
 והא דמקאמר כבוש הרי הוא כמבושל מכלל
 דרותה דצלי קאמר ^(ו) קשיא אמר רבי חנינא
 כשהן משערין משערין ברובט ובקיפה
 ובחתיכות ובקדרה איכא דאמרי בקדרה
 עצמה ואיכא דאמרי יבמאי דבלעה קדרה
 אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן כל איסורין
 שבתורה משערין כאילו הן בצל וקפלוט
 אמר ליה רבי אבא לאביי ולשערינהו בפלפלין
 וותבלין דאפילו באלף לא בטלין א"ל שיערו
 חכמים דאין גותן טעם באיסורין יותר מבצל
 וקפלוט אמר רב נחמן גיד בששים ואין גיד
 מן המנין כחל בששים וכחל מן המנין
 ביצה בששים ואין ביצה מן המנין אמר רבי
 יצחק בריה דרב משרשיא יבכחל עצמו אסור
 ואי נפל לקדרה אחרת אסור אמר רב אשי
 כי הוינן בי רב כהנא איבעיא לן כי משערין
 בדידה משערין או במאי דנפק מיניה
 משערין פשיטא ^(ז) בדידיה משערין דאי
 בכמה דנפק מיניה מנא ידעינן אלא מעתה
 נפל לקדרה אחרת לא יאסר כיון דאמר
 רב יצחק בריה דרב משרשיא וכחל
 עצמו אסור ^(ח) שוויה רבנן כחתיכה דנבלה
 ביצה בששים ואין ביצה מן המנין
 אמר ליה רב אידי בר אבין לאביי
 למימרא דיהבה טעמא ^(ט) והא אמרי אינשי כי
 מאי דביעי בעלמא א"ל הכא במאי עסקינן
 בריה

ואין גיד מן המניין. דבעינן
ומיין הימור הוא אס מבגש
דידיה: ביגה. של עוף טמ
בו טעם והוא לא נתן
משערינן. דבעינן שיהא א
אין חזריכין שיהא בדימור א
קמן לאו בקדירה הוא ומי
ובדידיה משערינן הא אידי
לאו הכי אמאי בעינן ששי
בקדירה אחרת אל יאסר:
נאסר עד שלא נטממן וסמ
שויה רבנן כחתיבת איסור
זומן שמכירו כו': (למימרא

[illegible]

והמור רבנן בששים. בפרק בתרא למסכת ע"ז (דף קט) פסקין הלכתא בכל איסורין שבמזורה (בששים) בין בשר בחלב ובין שאר איסורין בששים: מין בשאינו מינו. שהאדם יכול להבחין טעמו ושיניהם של היתר שיכול בן ברית לטעמו כגון ברומה וחולין: בטעמא. יטעימנו כהן אם אין

תרומוה ונתתה טעם בחולין יאכל
התבשיל אף לזרים: **דאוסורא**. כגון
צמר חלבץ שאין צדקת יכול
לשעמו סמכין אקפילא: **צדקת צמיו**.
צין הדתאר וצין לאוסורא דליכא
להצמן טעמו: **אי נמי מין בשאניו**

מִינֵה דְלִיטְעֵמִינֵה וְלִיכֵה קִפִּילֵה עֲזֵדֵה
 כּוֹכְבִים דְּלִיטְעֵמִינֵה מִשְׁעֵרִין זְשָׁשִׁים:
 מֵאִי דַעֲטִיךְ. דַּאֲסַרְת לִיִּה אִי מִשּׁוֹם
 דְּשִׁמוּאֵל דַּלְמֵר כּוֹ וְהֵא רֹמַח קִיִּלֵּךְ
 דִּהֵכֵה שְׂרִי דִהֲאֵמֵר שְׁמוּאֵל קוֹלֵךְ
 וְאוֹכֵל: כְּזֹשׁ. זְחֹמֶךְ וְזִבְלֵיךְ וְכִשֵּׁ
 זֶהֵן אִסּוֹר וְהִיֵּמֵר יַחַד. שׁוֹלֵינֵיִי
 זְלַטְי: זֶשֶׁן מִשְׁעֵרִין. הֵאִסּוֹר
 זְשָׁשִׁים מִשְׁעֵרִין אֲחֻזֵּה זִיִּה זֹו אַחַד
 מִשְׁעֵרֵה זְרוּטֵז קִיפֵה וְזַחֲתִיכֹת
 וְזִקְדֵרֵה: קִיפֵה. פּוֹדֵרְלִיִּלֵּךְ דֵּק דֵּק
 שֶׁל זְשֵׁר וְזִבְלֵיךְ הִתְמַאֲסָךְ זְשׁוֹלִי
 קִדְרֵה: זִמֵּאִי זְדַלְעֵה קִדְרֵה. אֵס
 רִאִינֹוֹה זְשַׁנְפֵּל שֶׁס קוֹדֵס שְׁתַּמַּעַט

וחקן משערינן חותמו נחמר שנחשש
 לכמות שפול סם ואין צביתר ששים
 לאזו אומדים כמה בלעה קדרה מן
 ההיתר לפי כשנפול סם היה היתר
 הרזה ונתמעט בצלעות הקדרה אבל
 בקדרה עצמה לא משערינן. וכיון
 דלפילגו לישני ואיסורא דאורייתא
 היא אזלינן לחומרא ולא משערינן
 בקדרה ועיקר הדבר כמות שהוא
 בא לפנינו משערינן ליה ולא משערינן
 במאי דבלעה קדרה מן ההיתר לפי
 שאף שהיא האיסור נבלע ונתמעט
 מכמות שהיה וכדלמרי' לקמן (דף מט.
 אטו) וההיתר בלע דלאיסור לא נחש
 מכל איסורין שצטורה. לכד גיד הגשה
 דכבשר בלפת הוא: **משערינן.** אותם
 כחילו האיסור בלל או קפלוט ואילו
 היה נותן טעם צביתר זה שנחשבל
 עמו אסורו. ובכך איסורי דלא מני'
 למיטעמיניהו קאמר כגון מין ומינו'
 ואי נמי שאינו מינו דלאיסורא וליכא
 קפילא ואכתי לא איפסיק הלכתא
 בששים: **פנפלין.** נותנים טעם
 באלף כמותו: **שיעור הכמים.** אין
 באיסורין צנ"ט יותר ממצל וקפלוט
 רבתי

וְאִין גִּיד מִן הַמֶּלֶךְ. דְּזַעֲרִין שָׂשִׁים דְּהִיתָר לְזֵד מִיָּהּ אֲזַל כַּחַל הוֹאִיל וּמִיָּן הִיתָר הוּא אִם תִּמְצָל עִם הַבֶּשֶׂר מִשְׁעָרִין לִיה בְּשָׂשִׁים לְבַהֲדִי דְּיָדִידֶה. בִּינֵה. שֶׁל עוֹף טֹמַם. וְכַח עֲלָמוֹ אֲסוּר. הַבֶּשֶׂר הַבֶּשֶׂר נֶתָן בְּזוֹ טַעַם וְהוּא לֹא נֶתָן טַעַם בְּבֶשֶׂר לְפִי שְׂמוּעַת סִיהִי. דְּיָדִידֶה מִשְׁעָרִין. דְּזַעֲרִין סִיָּה בְּהִיתָר שָׂשִׁים כְּמוֹת: אוֹ בְּחַיִּי דְּנִפְיָק מִיָּהּ. אִין וְאִרְבִּין סִיָּה בְּהִיתָר אֲלֵה בְּשָׂשִׁים מִה שְׂפֻלָּה זֶה דִּהֲיָא מֵאָל דִּלְמִי קָמֵן לֹא בְּקִדְרָה הוּא וּמִשְׁדָּא שְׂדִין לִיה לְזֵר: אֲלֵה מַעֲסָה. הוֹאִיל בְּזִדְדִיָּה מִשְׁעָרִין הֵא אִיבְטִיל כּוֹלִיה שֶׁהֵךְ כֹּל עֲלָמֹה בְּתִצְבִּיל דִּלְמֵה לֹאֵה הִי אֲחֵיזָא צִיעַת שָׂשִׁים כְּמוֹת^ו כּוֹלוֹ וּמִיָּן דְּכוּלִּיה צִעֲתֵיה כִּפְל בְּקִדְרָה אֲחֵרָה אֵל יִאסָר. כִּיּוֹן דְּחִמְרָה רַב יִצָּחַק כּו'. מִפִּי שְׂמוּעַתִּיה נִגְסָר עַד טִטְמָק וְנִשְׁמַנְהּ הַקִּדְרָה כֹּה טַעַם מִיָּן נִגְסָר וְנִשְׁמַנְהּ שׁוּוֹה רַבֵּן כַּחֲמִיתָא אִסּוּר הִישָׁא לְעוֹלָם אֲסוּרָה כְּלַחֲמָה בְּמַתְנִיתִין [וְ] צִמְזוּן שְׂמִכְרוֹ כּו'. לְמִימָרָה דִּיהִבֵּה טַעֲמָה. כִּי מִצְּשֵׁלָה בְּהִי אַחֲרֵי:

אפרוח
אם היה אוסר קדרה אחרת כיון דחלב שחוטא דרננא ועוד נראה לפרש
דאיסורא ולא אסיר אלא משום חלב הכנוס בגומות שבתוכו וא"כ נפל
נפל אקדרה אחרת א"ל איסור. הלא פריך דגופיה לא לימחק
וס' דליאב צ"ה טמאה דלא אסרה בדאמרי אינשי דמיא צנעמא חסר:

צבילת

מסורת הש"ס

(א) גברי'ין וברחיש'א
 רב רב אשי מיהו בשאלות
 פתרה וישלם ק"ס כ"ד
 איתא רב אחא ברבי
 יוסי אמר ליה רב אחא
 רביה דרב לרבינא וכו',
 (ג) פסחים עו. לקמן ק"א:
 ק"ב. ק"ג. (ד) געל וכו'
 [בשאלות שם איתא
 שמע מינה,] (ה) עין גרין
 ותנא שם ב"אור דברי
 ר"י זוה, (ו) כ"א: כנע,
 [וע"ש מו"ק לקמן קט:
 ד"ה ארין]

גליון הש"ס

במ' והא אמר אינש:
עיל דף סד ע"ב גיט'
ה' מותרות: תוס' ר"ב
ויבחר לן המניין וכו'
האפשר לסוחטו אסור. לא
יכתיב לבזין הא שבר הכהל
קבל לא נאסר רק ההלך החלל
שטעס ונאסר ונאסר לאסור
הכחל בגומות ואסור לאסור
מזד שאוכל ג"כ
ההלך ואחר גמר ביטולו
שיא ההלך לחון ממילא
היה מותר להזד הבשר לא
נאסר כלל ומה שייך לאפשר
לסוחטו אסור:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאיסורא וליכא קפילא: (ב) שם רב אחא בר רב שרי כז"ל ותיבת אשי גמחק: (ג) תום ד"ה וכל יכו' הכל עצמו שכלב שגומות:

לעזי רש"י

שולייני"ר [שולציי"ר].
לכבוש בחומץ ובתבלינים.
פונדרייל"א. שמרים,
משקע.

מוסף רש"י

[illegible]

מסורת הש"ס

א) [מסופתת דמרות פ"ט ה"ה, ב] [נס], א) [נ"ל אש"י, ד] יומא עג: עד,, ט) [ואסרת רש"ש], א) [סוף פרק י' דמרות], א) [נעין תוס' במרות לא: ד"ה א"כ], ח) [נערך דקל א], ט) [סנהדרין, י, ו] ועד כאן בערוך, י) [נע"ע תוס' לקמן ק. ד"ה עשקדם],

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַבָּהֶן אֶת הַיָּרֵעַ בְּשִׁלְהָ מִן הָאֵיל וְחָלַת מִצָּה אֶחָת מִן הַסֵּל וְיִרְקֵק מִצָּה אֶחָד וְיָתֵן מֶה שֶׁנִּלְעָה קִדְרָה כְּדִי לִבְטֹל אֶת הָאִסּוּר וְהָאִסּוּר הִיָּה מִשְׁעֵר כְּמוֹ שֶׁהוּא צָא לִפְנֵינוּ מִזְמוּמָתָּ: רַבְּנָן. תַּלְמִידֵיהֶם: דְּאִיסוּרָא לֹא צָלַע. בַּתְּמִינָה.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה בס' וכו' שם בהן להעלות: ב) תוס' ד"ה צניות אפרות וה"ה בנמלא כנ"ל ומיתב בשאר ממק: ג) ד"ה דנפל וכו' דילמא אול חלה ויחייב בצירי' דמכרתה ולא סליק להו דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות מכשיעור (יומא עג:).

אפרות. שהבשר נותן טעם ולא שנא טמאה ול"ש טהורה דנצלה היא: **אכל טמאה**. בלא אפרות לא: **כיון דאזים צה אפרות קרי לה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **ציזים**. טהורות ששלקן כו': **מכלל דרישא**. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולאו אפרות דאי בטהורה ואפרות תרתי למה לי: **כיד ששלקן ונמלא אפרות באחת מהם**. חו היא טומאתו וכולן מן הטהור: **השסא דלזים צה אפרות**. אשמועינן דיהבא טעמא ואסורה^א ואע"ג דמלא בעלמא הוא: יש צה **אפרות**. אפילו טהורה: **מיבעיא**. כ"ש דיהבא טעמא דהא אפרות נצלה היא: **דיקולא**. קלחת: **סנר רב אשי לשעוריה**. היתרא ולאוסופי עלה מה שבלעה קדרה כדי לבטל את האיסור והאיסור היה משער כמו שהוא צא לפנינו מזוממת: רבנן. תלמידים: דאיסורא לא צלע. בתמיה.

אף האיסור ננטמן וכשנפל היה צו

יותר אלא הכל משערים כמות שאנו

רואים: **בסלפין פלגי דוימי**. משום

דלא היה כשיעור היה מוזלל בנעולו

ולא בעי ששים: **לא סולול בשיעורי דרבנן**. כלומר אפילו במידי דלא

מיתסר מדאורייתא לא תולול בשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור

דחצי שיעור אסור מן התורה^א וחצי

שיעור מניין ת"ל כל חלב [ויקרא י] בפרק

בתרא דיומא (דף עז:). **ראה שאסה**

מטיל צה גבול. ראה מה אתה עושה

שלא מטעה ותכשיל הסמוכים עליך

שאסה מטיל צה גבול להתירה בס'

ואחת ואיך מפרש אי צהי דידה אי

לצר מינה והשומעים יעלה על דעתם

צהדי דידה והרי שני גדולי הדור

נשאלה מהם ולא פירשוה ומאן יניגו

רבי יעקב צר אידי ורבי שמואל צר

נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן: פשיט**

מיפשט. שאיך מטיל שום ספק בדבר

לומר ואיני יודע אם היא מן המניין

של ס"א או לא: **בס' ואחס והיא**.

דהו להו ס"ב: **ההוא דאחא כו'**.

פלגא דזיתא דאיסורא הוה וכן עובדא

דר"ש צר רבי: **אצא**. הלא צא

מעשה כזה לפניו ולא מצא אלא מ"ו

והתיר שמע מינה לאו ס' בעי אף

אזי מתיר צוה שאינו מואל צו אלא

מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אצא לא

שיער צארבעים ושבע אזי אשער

במ"ה בתמיה אצא צא לפניו מעשה

והיה יכול לבטלו צמ"ו ולא שיערו

להתיר ואסר ואזי אחיטרו צמ"ה

וללשון זה אין כריך לפרש בחצי זית

אלא זאף בשיעור שלם: **הא איכא**

שלשים משערינן. בתמיה וכולי האי

מי גמולולין: **גוזמא**. כלומר למה צאת

לישאל עליו והלא אפילו שלשים אין

צו צהיתר כמות האיסור ולאו דוקא

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

בביצת אפרות. וה"ה ^א בשאר צנמלא צה דס דשרא תיכלא צבולה וגראה דטמאה שהיא קלופה אפשר דאסורה וצירושלמי ^י גצי גיעולי ציזים משמע דיש חילוק צין קלופות לשאין קלופות ושמא לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא בקלופה

הא בשאינה קלופה משום דסתם ציזים מצטלים אותן בקליפתן: **פירושאי קא מפרש**. זוהכא לא פריך א"ה אסורות אסורות למה לי וכן צכמה דוכתין וצכמה דוכתין פריך^י: **דנפלא בדיקולא דבשרא**. בערוך^י חצרו צהדי היא נימא ודיקולא שפילט^י פירוש קלחא וכחצו בתשובת הגאונים דהכי קאמר דנפל לזירה גדולה שיש צה שיעור דיקולא^י וקשה כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר סבר רצ אשי לשעוריה צמאי דצלעה דיקולא וקונטרס פירש דיקולא קלחת וקלחת הוא כלי שמצטלין צה צשר כדאמר צהמוכר את הספינה ^(ב"ב עז:) כל שלשים יום מהפק להם גיהנם כצשר בקלחת ואפשר דקרי ליה דיקולא משום הרתימות שעולות צמוכו שנקראים דיקולי כדאמר פרק כל שעה ^(פסחים דף לט:) אמר רב יוסף לא ליחלט איניש תרתי חטיי צהדי הדדי דילמא אול חדא ^א צלדי דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא מד' רוחתא^י: **ואיבעיא** להו בששים ואחד ב'. ומדלא פירש צהדיא בששים והיא מותרת ליכא למיפשט בששים ואיך יהושע צן לוי עאזמו הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן קאמר רבי יהושע צן לוי כי איסורין שצתורה בששים משמע י^א בששים של היתר כמו גיד בששים ואין גיד מן המנין ויש לומר דהתם משמיה דצר קפרא קאמר לה אצל הכא מדקאמר בששים אסור משמע שפיר דבששים של היתר נמי אסור להכי אית לן למימר דלדידיה הוה מספקא ליה: **כל איסורין שבתורה בששים**. פירש צקונטרס דאף כי לא יהיצ טעמא צעי ששים ואין נראה ומה שהציא ראייה מלקמן אפשר לקמן צעורת הש"י:

אין יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר אמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר בן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזורע בשלה דכתיב וילקח הכהן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה

אין לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צכך: **בס'**. היכא דצדקניה ולא יהיצ טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אצל היכא דצדקניה ויהיצ טעמא לעולם טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתין ולקמן ^(דף נט.) נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^א להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיצ טעמא צעינן ששים לצבוליה כדלקמן דקתני אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלא ציצמאי לאו בצשים אלמא כי לא יהיצ טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילך מיניה מצינ למילף אפילו היכא דיהיצ טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיצ טעמא אפילו הכי צבנן אחמור ואמור טעמא לא צביל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים חוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא:

אין לא צביל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים חוהאיל כולו גאלל לצעליו דהא שלמים הוא: **אין**

עין משפט ור מוצה

עט א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יט [כ] סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעף ה' ו:

פ ג מ"י פ"ט מהל' מאכלות אסורות הל' ט' [ופט"ו הלכה כד] סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' ז סעף א וסי' נט ס"ד: **פ**א ד [מ"י פט"ו שם הלכה יז] טוש"ע יו"ד סי' נח סעף ו:

פב ה מ"י פ"ד מהל' מאכלות אסורות הל' צ ופ"צ מהל' שמיטת עשור הלכה ג:

פג ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל"ט סמג לאוין קלג קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סע"ה וסי' נח סעף ז:

שיטה מקובצת

א] דחצי שיעור אסור מן התורה כדאמרינן חצי שיעור מנין: **ב**] בחצי שיעור אלא בשיעור שלם: דית אלא בתמיה וכולי האי מי מדולולין: **ז**] וכן שאין וכו' אסור ואילו כי לא יהיב טעמא: **ח**] אלא בכמה לאו בששים אלמא: **ו**] ואסור לזרים והאיל נאכל לבעליו דהא שלמים הוא כצ"ל ועל שאר כל הדבור עד סוף העמוד נרשם עליו: **ו**] הכא לא פריך. נ"ב ע' תוס' בבורות דף ל"א ע"ב: **ח**] משמע טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע נמי דיקולא. כלומר דיקולא היה רותח ונפל כזיתא תרבא לתוך דיקולא רותח וסבר רב אשי לשעוריה ששים במאי דבלע כו'. ההוא (כ') פלגא דיתא כו' כלומר נפל לדיקולא רותח. לשעוריה בתלחין פלגי דזיתי כלומר דאי היו שם שלשים חצאי דיתא דבישרא היה מתירו שהיה מקיל ביותר. ההוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל. כלומר חצי זית חלב שנפל לתוך יורה של בשר רותחת. אבא לא שיער כו' שהיה מקיל בחצי שיעור:

